

Prædiken til Palmesøndag

Matt. 21, 1-9

”Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!” Folkemængden priser Jesus med disse ord, da han i dag palmesøndag rider ind i Jerusalem på et æsel. Hvorfor hilser den store skare ham med netop ordet: ”Hosianna”?

”Hosianna” er et af de ord, de fleste af os har hørt før. Det har bibelsk og kirkelig tone på samme måde som ordet ”Halleluja”. Vi synger gerne: ”Halleluja”. Selv de mindste børn kender ordet, idet vi til jul synger salmen ”Et barn er født i Betlehem”, hvis omkvæd lyder: ”Halleluja, halleluja!”. Men ved vi egentlig, at ordet ”Halleluja” betyder ”Lovsyng Gud”. På samme måde er det formodentlig for de fleste af os med ordet ”Hosianna”. Vi hører det i læsningen i dag palmesøndag, og vi bruger ordet flere gange i forbindelse med hver gudstjeneste. Vi svarer som menighed to gange i forbindelse med nadveren her i kirken med ordene: ”Hosianna i det højeste!” Vi bruger således ganske ofte ordet: ”Hosianna”, men ved vi, hvad det betyder?

”Hosianna” er en form for hilsen. Det er et velkomstord, som giver udtryk for en glæde

over den, der kommer, Jesus, som palmesøndag rider ind i byen Jerusalem. ”Hosianna” er en hilseform, som vi så gør til vores egen her i gudstjenestens rum, idet vi hilser og priser Gud, som her møder os med sit ord og giver os del i sig, i brødet og vinen i nadveren.

Ordet ”Hosianna” rummer dog mere end en hilsen. Ordet betyder egentlig ”Hjælp os!” eller ”frels!”. Der ligger således i ordet ”Hosianna” også en anråbelse. Vi vender os med denne hilsen bort fra os selv og retter os imod en anden større og stærkere magt. Der er noget smukt i, at en sådan anråbelse og bøn om hjælp er indeholdt i en hilsen. Det vidner om, at når vi vender os imod hinanden, venter vi i det andet menneskes komme og nærvær det bedste. Vi regner med den, vi hilser på. Den andens nærvær, den andens ansigt og væsen er ikke ligegyldig. En sådan hilsen udtrykker en tillid til, at den, der står overfor én er et menneske, der har eller kan få betydning for én. Han eller hun kan være med til at give ens liv noget, som man ikke selv har eller selv evner at skabe. Ordet ”Hosianna” brugt som en hilseform vidner således om en selvforståelse,

hvor vi ikke selv er fuldkomne, men vi har brug for andre og lever af det, som livet med hinanden skænker os.

Når folkemængden palmesøndag møder Jesus med ordene: ”Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer i Herrens navn! Hosianna i det højeste!” så møder de ham med en helt særlig forventning. Kapper ligger spredt på vejen som en slags rød løber. Grene med grønne blade er skåret af træerne og ligger foran Jesus og baner hans vej. Det er en konge, folket vil hylde, med deres hilsen. Og det er klart, at ordet ”Hosianna” med dets betydning ”Hjælp os!” og ”Frels!” får en helt særlig og konkret betydning. Denne velkomst og hilsen rummer en forventning til ham, de hylder. Nogle håber, at Jesus må være den, der skal genoprette det gamle Israel, Davids kongedømme. Andre spinder dette håb sammen med en forventning om, at Jesus vil skabe en større kosmisk forvandling. Jesus er Messias, Menneskesønnen, som skal få Guds rige til at bryde frem.

”Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer i Herrens navn! Hosianna i det højeste!” Disse ord knytter sig til en konge. Det er en kongehilsen. Hele denne velkomsthilsen er imidlertid ikke blot digtet til den specielle lejlighed palmesøndag, hvor Jesus rider ind i Jerusalem. Det er ord, folkemængden kender, og som de låner fra en af Davidssalmerne (Salme 118). Det er ord fra en gammeltestamentlig salme, som hører til den jødiske påskefejring og som stadig bliver læst i den forbindelse. En festsalme, som

udfolder glæden over Guds vilje til at være sit folk nær. Salmisten skriver i denne salme: ”I min trængsel råbte jeg til Herren, han svarede og førte mig ud i det åbne land. Herren er hos mig, jeg frygter ikke, hvad kan mennesker gøre mig? Herren er min hjælper”. Salmedigteren glæder sig, og han synger af hjertet fuld af tillid til Gud. I den sidste del af denne jublende salme bliver salmens rum et helt festtog, en festprocession, der bevæger sig op mod templets porte i Jerusalem. Og netop fra denne sidste del af salmen, fra festtoget, kommer ordene, som folkemængden palmesøndag tager i munden og hylder Jesus med: ”Herre, frels dog! Herre lad det lykkes! Velsignet være han, som kommer i Herrens navn! Vi velsigner jer fra Herrens tempel”. Med undtagelse af den sidste sætning er ordene de samme, som folkene istemmer i dag palmesøndag. Den sidste sætning: ” Vi velsigner jer fra Herrens tempel”, udelader menneskemængden palmesøndag i deres lovprisning af Jesus. De ord føles unødvendige, idet det nu ikke drejer sig om den velsignelse, der udgår fra templet i Jerusalem, men om den velsignelse, som de håber Jesus bringer til deres by.

Gud giver sig tilkende i Jesus, der rider ind i byen palmesøndag, og han viser sig som vores hjælper. Han indfrir den forventning, der ligger i folkets hilsen. Jesus er den, der hører menneskets bøn om hjælp. Han udfrier fra det onde, fra synd og død, fra tomhed og intethed. Hans tilfangetagelse og hans død langfredag på korset understreger blot, hvordan vi kan fæste lid til ham. Han er ved vores side, selv når alt andet håb synes ude.

Han er selv der, hvor mennesket kun kan råbe: ”Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?”

Efter Jesu indtog i Jerusalem palmesøndag, men inden skærtorsdag, hvor Jesus indstifter nadveren, taler Jesus flere steder i Jerusalem. Mange af hans ord er både hårde og fordømmende. Han varsler blandt andet Jerusalems kommende ødelæggelse. Men disse domsord bliver altid fulgt af ord fuld af håb. Jesus siger blandt andet: ”Jeg siger jer, fra nu af skal I ikke se mig, før den tid kommer, da I siger: Velsignet være han, som kommer i Herrens navn”. Disse ord lyder ovenpå en dom, og disse ord understreger også for en umiddelbar betragtning dommens udsagn. De forkynder Jesu død. Men ordene indeholder samtidigt et stort håb, som vi mindes om hver gang vi fejrer gudstjeneste.

”Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!” Disse ord lyder ved altergang her i kirken. De ord, der ifølge Jesus selv betegner hans nærvær, er del af nadverritualet. Som indgang til nadveren vender præsten sig om mod menigheden og siger: ”Opløft jeres hjerter til Herren, lad os prise hans navn!” Menigheden svarer da blandt andet med ordene: ”Hosianna i det højeste”. Hvorefter præsten fortsætter: ”Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn”. Her siges netop de ord, som Jesus siger, ikke skal siges, før han atter er til stede. Ordene forkynder således Jesu nærvær. De lyder, fordi der med Jesu død ikke er skabt evig afstand mellem os og ham. Han er virkelig

tilstede her. Han kommer os i møde som den ven og den frelser, der rækker ud efter os i mørket. Vi er ikke overladt til os selv. Han kommer til os, som han kom til Jerusalem palmesøndag ridende på et æsel.

Hosianna i det højeste! Velsignet være du, som kommer i Herrens navn.
Amen.

Elof Westergaard
Mariehøj, Silkeborg

Salmer: 84 - 56 - 176 - 83 - 380

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk